

Ændret forslag til Rådets direktiv om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF ⁽¹⁾

(2000/C 311 E/12)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 271 endelig udg. — 1999/0013(CNS)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 af 8. maj 2000)

⁽¹⁾ EFT C 67 af 10.3.1999, s. 17.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

Uændret

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 59, stk. 2,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 49, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

Uændret

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

ud fra følgende betragtninger:

(1) I henhold til traktatens artikel 3, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser et af EF's mål; den frie bevægelighed for tjenesteydelser, kan udvides til selvstændige erhvervsdrivende, som ikke er unionsborgere, men statsborgere i et tredjeland, og som er lovligt etableret inden for EF.

(1) I henhold til traktatens artikel 3, stk. 1, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser et af EF's mål; den frie bevægelighed for tjenesteydelser, kan udvides til selvstændige erhvervsdrivende, som ikke er unionsborgere, men statsborgere i et tredjeland, og som er lovligt etableret inden for EF.

(2) Denne mulighed for at udvide anvendelsen af bestemmelserne har været fastsat i traktaten i mere end 40 år; det er ikke rimeligt, at en tredjelandstatsborger, der har faktisk og vedvarende tilknytning til erhvervslivet i en medlemsstat, kun ved at oprette et selskab efter traktatens artikel 58 kan nyde godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, samt at selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande ikke kan nyde godt heraf som fysiske personer.

(2) Denne mulighed for at udvide anvendelsen af bestemmelserne har været fastsat i traktaten i mere end 40 år; det er ikke rimeligt, at en tredjelandstatsborger, der har faktisk og vedvarende tilknytning til erhvervslivet i en medlemsstat, kun ved at oprette et selskab efter traktatens artikel 48 kan nyde godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, samt at selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande ikke kan nyde godt heraf som fysiske personer.

⁽¹⁾ Udtalelse af 3.2.2000 (endnu ikke offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende).

⁽²⁾ EFT C 209 af 22.7.1999, s. 5.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

- (3) Arbejdstagere fra tredjelande kan udstationeres, mens selvstændige erhvervsdrivende, hvis virksomhed tilføjer en medlemsstats erhvervsliv en merværdi, ikke har nogen som helst mulighed for at udøve virksomhed over grænserne i det indre marked; en udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende, der er statsborgere i tredjelande, bør ikke være til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser om et vist mål af social sikring af disse personer svarende til den, der gælder for arbejdstagere.
- (4) Udvidelsen af bestemmelserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF, bør derfor finde sted, samtidig med at EF ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv .../EF klarlægger betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser; det følger af traktatens artikel 61, stk. 1, at anvendelsesområdet for dette direktiv kun kan udvides til at omfatte tjenesteydere inden for transportsektoren ved en særskilt retsakt vedtaget på grundlag af traktatens bestemmelser vedrørende den fælles transportpolitik.
- (5) En selvstændig erhvervsdrivende fra et tredjeland har ikke etableringsret i den medlemsstat, hvor han leverer sine tjenesteydelser; dette direktiv bør ikke berøre allerede anerkendte rettigheder på EF-plan eller på nationalt plan eller rettigheder, der følger af internationale aftaler, herunder rettigheder i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention med hensyn til privatlivets fred.
- (6) Om en levering af tjenesteydelser er af midlertidig art, skal vurderes ikke blot på grundlag af tjenesteydelsens varighed, men også på grundlag af dens hyppighed eller kontinuitet; dette udelukker ikke, at en tjenesteyder kan etablere en vis infrastruktur, hvis denne infrastruktur er nødvendig, for at tjenesteydelsen kan leveres.
- Uændret
- (4) Udvidelsen af bestemmelserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF, bør derfor finde sted, samtidig med at EF ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv .../EF klarlægger betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser; det følger af traktatens artikel 51, stk. 1, at anvendelsesområdet for dette direktiv kun kan udvides til at omfatte tjenesteydere inden for transportsektoren ved en særskilt retsakt vedtaget på grundlag af traktatens bestemmelser vedrørende den fælles transportpolitik.
- Uændret
- (5a) En selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i et tredjeland, kan kun benytte sig af den fri bevægelighed for tjenesteydelser, såfremt han bevarer sit hovedsæde i en medlemsstat, og såfremt der er tale om lovligt ophold i denne medlemsstat i mindst 12 måneder; det er nødvendigt at præcisere, hvem der er omfattet af direktivet, når der i forbindelse med en tredjelandstatsborgers aktiviteter opstår tvivl med hensyn til denne borgers status som selvstændig erhvervsdrivende.
- Uændret

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

(7) Den frie udveksling af tjenesteydelser indebærer, at der gives tilladelse til indrejse og ophold i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres; da der ikke på nationalt plan findes ensartet udformede dokumenter, der omfatter de forskellige aspekter i forbindelse med rejse, bør et dokument benævnt »EF-tjenesteydelseskort« være det dokument, som letter udveksling af tjenesteydelser over grænserne og rejser, herunder planlægning af sådanne rejser, i forbindelse hermed som led i de ordinære aktiviteter; det bør være op til tjenesteyderen at afgøre, om han ønsker at få udstedt et EF-tjenesteydelseskort; dette direktiv berører heller ikke EF's og medlemsstaternes forpligtelser ifølge den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS) ⁽¹⁾; EF-tjenesteydelseskortet skal kun indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at overholde Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽²⁾.

(8) Den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, bør tage hensyn til den offentlige orden med henblik på bekæmpelse af illegal indvandring, ved at dokumentere, at tjenesteyderen opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor han er etableret; kortet bør være en sikkerhed for, at den selvstændige erhvervsdrivendes hovedbeskæftigelse finder sted i den medlemsstat, hvor han er etableret; kortet bør derfor sikres mod forfalskning; det er således ikke længere nødvendigt at stille krav om indrejsevisum.

(9) EF-tjenesteydelseskortet, der udstedes af den medlemsstat, hvor den selvstændige erhvervsdrivende er etableret, bør således give den nødvendige sikkerhed for, at enhver anden medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader denne person indrejse og ophold med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser, dvs. ophold under og i anledning af leveringen af tjenesteydelsen; denne sikkerhed indbefatter også en forpligtelse til ikke at anse udstationeringen som en afbrydelse af det ophold og den selvstændige virksomhed, der oprindeligt blev godkendt, og specielt til at tillade den pågældende person indrejse igen under alle omstændigheder; den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, bør således ikke længere kunne anvende sine egne krav med hensyn til indrejse, ophold og adgang til selvstændig virksomhed.

⁽¹⁾ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 190.

⁽²⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

- (10) Medlemsstaterne bør kunne stille krav om, at der før den pågældende tjenesteyders indrejse skal gives meddelelse om hans tilstedeværelse og om den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke han rejser ind; kravet om, at der på forhånd skal gives meddelelse om indreisen, bør gøre det muligt for denne medlemsstat i konkrete tilfælde at træffe de nødvendige foranstaltninger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed inden for de rammer, der er fastlagt i dette direktiv; hver medlemsstat, i hvilken der leveres en tjenesteydelse, bør desuden kunne stille krav om, at der efter indreisen skal indhentes et opholdsbevis, hvis den periode, hvorunder den selvstændige erhvervsdrivende leverer tjenesteydelsen, overstiger seks måneder i løbet af en periode på 12 måneder; gyldighedsperioden for et sådant opholdsbevis bør kunne begrænses til den periode, hvor EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt, idet denne medlemsstat udsteder en opholdstilladelse i henhold til sine egne bestemmelser, når der er tale om ophold af over 12 måneders varighed.
- (11) Nyttevirkningen af dette direktiv er betinget af, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere i deres egenskab af tjenesteydere stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF; denne ligestilling bør være begrænset til retten til fri udveksling af tjenesteydelser; den bør ikke omfatte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, og som kun anerkendes i en medlemsstat.
- (12) Medlemsstaterne bør ikke kunne behandle selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret inden for EF; medlemsstaterne bør kunne fravige bestemmelserne i dette direktiv af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; grænserne for en sådan fravigelse af bestemmelserne i forhold til tjenesteydere fra tredjelande bør fastlægges i overensstemmelse med den samordning, der er omhandlet i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed ⁽¹⁾; senest ændret ved direktiv 75/35/EØF ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850.

⁽²⁾ EFT L 14 af 20.1.1975, s. 14.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

(13) Det er nødvendigt at sikre et tæt samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne; det vil være praktisk for medlemsstaternes myndigheder, hvis der indføres en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet; beføjelsen til at fastlægge denne udformning og andre vilkår i forbindelse med EF-tjenesteydelseskortet bør tillægges Kommissionen efter den procedure, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa ⁽¹⁾.

(13a) Eftersom de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv er generelle foranstaltninger i henhold til artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽²⁾, skal disse foranstaltninger træffes i overensstemmelse med forskriftsproceduren i denne afgørelses artikel 5.

(14) Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at bestemme, hvilke tredjelandsstatsborgere der skal gives indrejse med henblik på selvstændig erhvervsvirksomhed, på hvilke betingelser ophold i forbindelse hermed skal forlænges, og hvilke former for selvstændig erhvervsvirksomhed der skal være reguleret eller ej.

Uændret

(15) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 3 B, stk. 3, indeholder dette direktiv kun de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde målsætningen om fri bevægelighed for tjenesteydelser; direktivet tillader medlemsstaterne selv at kontrollere, om en tredjelandsstatsborger midlertidigt leverer en tjenesteydelse over grænserne eller permanent udøver selvstændig erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor han er etableret; det vedrører kun ophold af ikke over 12 måneders varighed med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat samt anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF.

(15) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, stk. 3, indeholder dette direktiv kun de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde målsætningen om fri bevægelighed for tjenesteydelser; direktivet tillader medlemsstaterne selv at kontrollere, om en tredjelandsstatsborger midlertidigt leverer en tjenesteydelse over grænserne eller permanent udøver selvstændig erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor han er etableret; det vedrører kun ophold af ikke over 12 måneders varighed med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat samt anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF.

(16) Med henblik på anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne fastlægge et passende sanktionssystem.

Uændret

(17) Senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen undersøge, hvorledes det er blevet gennemført, og eventuelt foreslå de nødvendige ændringer til det —

⁽¹⁾ EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne påser, at tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF, nyder godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.

2. Dette direktiv vedrører ikke tredjelandsstatsborgere, der modtager en tjenesteydelse, der leveres over grænserne, og levering af tjenesteydelser inden for transportsektoren.

3. Ved en tjenesteyder forstås i dette direktiv enhver fysisk person, der er statsborger i et tredjeland, og som i den medlemsstat, hvor han er etableret:

a) på behørig vis har etableret sit hovedsæde, hvorfra han som selvstændig erhvervsdrivende har haft faktisk og vedvarende tilknytning til denne medlemsstats erhvervsliv i mindst 12 måneder

a) på behørig vis har etableret sit hovedsæde, hvorfra han som selvstændig erhvervsdrivende har haft faktisk og vedvarende tilknytning til denne medlemsstats erhvervsliv

som faktisk og vedvarende tilknytning betragtes levering af tjenesteydelser i mindst 12 måneder mod betaling fra mindst to modtagere af tjenesteydelser, der er etableret i den pågældende medlemsstat

b) i overensstemmelse med den nationale lovgivning har ophold i denne medlemsstat i en periode på 12 måneder eller derover, hvilket udelukker personer, der udelukkende er i besiddelse af dokumenter, der bekræfter, at deres tilstedeværelse tolereres indtil deres udsendelse af landet

c) ikke også har lønnet beskæftigelse.

Uændret

Artikel 2

1. Når en tjenesteyder som led i sine ordinære aktiviteter har til hensigt at rejse ind i eller tage ophold i en, eller flere andre medlemsstater med henblik på levering af en tjenesteydelse, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, efter dennes anmodning til denne udstede et dokument benævnt »EF-tjenesteydelseskort«.

Det er en betingelse for anvendelsen af første afsnit, at det godtgøres

at tjenesteyderen er tilsluttet den sociale sikringsordning i den kompetente medlemsstat med hensyn til risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker eller, hvis dette ikke er tilfældet, er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under ophold i en eller flere andre medlemsstater.

1. Når en tjenesteyder som led i sine ordinære aktiviteter har til hensigt at rejse ind i eller tage ophold i en, flere andre eller alle de andre medlemsstater med henblik på levering af en tjenesteydelse, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, efter dennes anmodning til denne udstede et dokument benævnt »EF-tjenesteydelseskort«.

1a. Kortet kan kun udstedes, såfremt tjenesteyderen dokumenterer

a) at han opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 3

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

2. EF-tjenesteydelseskortet udstedes med en gyldighedsperiode på, 12 måneder.

Det kan kun fornyes, hvis udstedelsesbetingelserne fortsat er opfyldt.

3. Tjenesteydelseskortet er et særskilt dokument, som udstedes til tjenesteyderen. Hvis kortets gyldighed bortfalder, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, pålægge denne straks at returnere kortet til sine kompetente myndigheder. Kortet og hvori anføres skal indeholde oplysninger om:

a) oplysninger om tjenesteyderen

b) gyldighedsperioden

c) den udstedende myndighed og den udstedende medlemsstat

De nærmere bestemmelser vedrørende de oplysninger, kortet skal indeholde, vedrørende den ensartede udformning af dokumentet og vedrørende de tekniske specifikationer, der skal forhindre forfalskning af dokumentet, fastlægges ved en gennemførelsesforordning efter proceduren i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95.

b) at han gennem den sociale sikringsordning i den medlemsstat, hvor han er etableret, eller gennem en privat forsikring er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under udstationering, der foretages med henblik på levering af en tjenesteydelse i den anden eller de andre medlemsstater.

2. EF-tjenesteydelseskortet udstedes med en gyldighedsperiode, i løbet af hvilken den pågældende tjenesteyder fortsat skal have ophold i det land, hvor han er etableret, hvilket udelukker personer, der udelukkende er i besiddelse af dokumenter, der bekræfter, at deres tilstedeværelse tolereres indtil deres udsendelse af landet, og i løbet af hvilken periode han fortsat skal levere tjenesteydelser mod betaling fra modtagerne af disse tjenesteydelser i dette land. Kortets gyldighedsperiode kan under ingen omstændigheder overstige 12 måneder.

2a. EF-tjenesteydelseskortet kan kun fornyes, hvis udstedelsesbetingelserne i stk. 1, 1a og 2 fortsat er opfyldt.

2b. EF-tjenesteydelseskortets gyldighed bortfalder, hvis en af betingelserne i stk. 1, 1a og 2 ikke længere opfyldes efter kortets udstedelse.

3. Tjenesteydelseskortet er et særskilt dokument, som udstedes til tjenesteyderen. Hvis kortets gyldighed bortfalder, skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, pålægge denne straks at returnere kortet til sine kompetente myndigheder. Kortet skal indeholde oplysninger om:

a) tjenesteyderen, herunder hans aktivitetsområde i den medlemsstat, hvor han er etableret

Uændret

d) den eller de medlemsstat(er), kortet gælder for.

De nærmere bestemmelser vedrørende de oplysninger, kortet skal indeholde, vedrørende den ensartede udformning af dokumentet og vedrørende de tekniske specifikationer, der skal forhindre forfalskning af dokumentet, fastlægges efter proceduren i artikel 5a, stk. 2.

OPRINDELIGT FORSLAG

4. Den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, kan ikke anse udstationering med henblik på levering af tjenesteydelser som en afbrydelse af tjenesteyderens ophold og selvstændige virksomhed på sit område.

Den udstedende medlemsstat kan ikke med nogen som helst begrundelse nægte tjenesteyderen genindrejse på sit område i henhold til sine nationale bestemmelser.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader en selvstændig erhvervsdrivende at rejse ind på og tage ophold på sit område med henblik på leveringen af en eller flere tjenesteydelser, hvis denne person er i besiddelse af et EF-tjenesteydelseskort samt et identitetskort eller et pas, der er gyldigt i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres.

2. Ingen medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge en tjenesteyder at indhente:

- a) indrejse- eller udrejsevisum
- b) opholdsbevis eller -tilladelse, bortset fra det, som er omhandlet i stk. 3
- c) tilladelse til levering af tjenesteydelser, f.eks. arbejdstilladelse, identitetskort for udenlandske erhvervsdrivende eller erhvervskort
- d) andre tilladelser svarende til de i litra a), b) og c) nævnte.

3. Enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge tjenesteyderen før indrejse på medlemsstatens område at give meddelelse om sit ophold, den forventede varighed af dette ophold og den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke han rejser ind på medlemsstatens område. Hvis tjenesteydelsen/tjenesteydelserne leveres over et tidsrum, der i alt overstiger seks måneder i løbet af en periode på 12 måneder, udsteder medlemsstaten, efter at tjenesteyderen er indrejst, et midlertidigt opholdsbevis som dokumentation for, at opholdet er godkendt.

ÆNDRET FORSLAG

Uændret

1. Enhver medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader en selvstændig erhvervsdrivende at rejse ind på og tage ophold på sit område med henblik på leveringen af en eller flere tjenesteydelser, hvis denne person er i besiddelse af et EF-tjenesteydelseskort, et identitetskort eller et pas, der er gyldigt i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres, og et dokument, hvormed tjenesteyderen bekræfter, at arbejdstageren udstationeres med henblik på levering af en bestemt tjenesteydelse, og hvoraf fremgår opholdets forventede varighed.

Uændret

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

4. For at lette den fri udveksling af tjenesteydelser skal den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, påse, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere i deres egenskab af tjenesteydere stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den pågældende person har erhvervet inden for EF med det formål at udøve en bestemt aktivitet, og som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne behandler ikke selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret inden for EF.

2. Medlemsstaterne kan kun fravige bestemmelserne i dette direktiv, når det er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; i så fald finder direktiv 64/221/EØF tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne bestemmer, hvilke myndigheder der skal have kompetence til at udstede EF-tjenesteydelseskortet og det midlertidige opholdsbevis samt til at indhente de i artikel 3, stk. 3, omhandlede oplysninger, og de giver Kommissionen og de øvrige medlemsstater meddelelse herom. De træffer de nødvendige foranstaltninger for i videst muligt omfang at forenkle formaliteterne, fristerne og procedurerne i forbindelse med udstedelse af disse dokumenter, der udstedes gratis eller mod indbetaling af et beløb, der ikke kan være større end de afgifter, der skal betales ved udstedelse af identitetskort til statsborgere i den pågældende medlemsstat.

2. Medlemsstaterne påser, at der finder et samarbejde sted mellem de offentlige myndigheder, som i overensstemmelse med medlemsstaternes lovgivning er kompetente i spørgsmål, der vedrører gennemførelsen af dette direktiv.

Samarbejdet består specielt i at efterkomme enhver begrundet anmodning om oplysninger. Det finder sted uden vederlag og hurtigst muligt.

Artikel 5a

1. Kommissionen bistås af et udvalg som omhandlet i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

Artikel 6

Medlemsstaterne bestemmer, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, som er indført til gennemførelse af dette direktiv, og træffer enhver nødvendig foranstaltning for at sikre gennemførelsen af disse. De således indførte sanktioner skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser inden for den i artikel 8 fastsatte frist og enhver senere ændring af disse hurtigst muligt.

Artikel 7

Senest fire år efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Artikel 8

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2002 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 9

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstater.

2. Såfremt der henvises til denne bestemmelse, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF anvendelse, jf. dog bestemmelserne i artikel 7, stk. 3, i samme afgørelse.

3. Den i artikel 5, stk. 6, i Rådets afgørelse 1999/468/EF omhandlede periode fastsættes til tre måneder.

Uændret